

Těch, kteří si práce druhých váží, je většina

Rozhovor Haló novin s Irenou Ungrovou, zaměstnankyní Městysy Jince

● Do povědomí čtenářů Haló novin se Irena Ungrová dostala počátkem roku jako autorka knih o Jinecku. Jinak o ní zatím moc nevědí. Proto jsme ji v úvodu požádali, aby se stručně představila.

Od roku 1999 jsem zaměstnankyní Městysy Jince. Z toho patnáct let jsem pracovala jako vedoucí kulturního střediska, po jeho zrušení jsem se stala propagační referentkou. Mimo jiné vydávám *Jinecký zpravodaj*.

● Kolik knih o Jinecku jste vydali, s kým, a co vás k tomu vedlo?

K tvorbě knih jsem se dostala náhodou. Nepocházím z Jince, tak jsem toho o historii tohoto regionu moc nevěděla. Začala jsem se o ni zajímat hlavně v souvislosti s vydáváním *Jineckého zpravodaje*, kde jsme se s tehdejší redakční radou historie obce okrajově dotýkali. Avšak postupně se mi podařilo nashromáždit hodně zajímavého materiálu, který bylo škoda jen tak založit »do šuplíku«. Byly to někdy opravdu skvosty – od starých historických pohlednic, přes nádherné rodinné fotografie, až po zajímavé texty, vzpomínky pamětníků atp.

Založila jsem tedy na Facebooku skupinu *Jinecko pro pamětníky*, kam

ním nákladem vydat. Čtenářům se velice líbila, každý si v ní našel to, co ho zajímá, a na základě kladných ohlasů jsme se s Pavlem Jíchou rozhodli, že navážeme na první díl a přiblížíme i historii okolních obcí. To byly další tři roky práce. Na knihách jsem pracovala ve svém volném čase, o který jsem »ošidila« svého manžela, děti, vnoučata... Ale stálo to za to. Knihy *Jinecko II a III* spatřily světlo světa několik málo dnů před Vánocemi 2020.

● Jaké jsou ohlasy na nové díly?

I tyto dva díly se čtenářům moc líbí – alespoň dle ohlasů, které se k nám dostanou. Všechny tři knihy jsou určeny především obyvatelům Jince a blízkého okolí. Ti starší si u nich zavzpomínají, na mnohých fotografiích najdou sebe či své předky, při čtení mnohdy prý i slzička ukápně. Mladší zase získají obraz, jak těžce se na Jinecku žilo v dobách minulých. V téměř každé vesnici jsme objevili rodáka, který nám byl rádcem a velkým pomocníkem při tvorbě jednotlivých kapitol.

● Jak mohou zájemci tato díla získat?

Knihy jsou v prodeji v Jincích ve Společenském centru Josefa Slavíka v Havlíčkově ulici u kostela. Nebo po

Irena Ungrová s Pavlem Jíchou představuje na oslavách 100 let od založení Československa v říjnu 2018 první díl publikace *Jinecko pro pamětníky*, vpravo Josef Hála.

Když mi bylo asi pět let, přestěhovali jsme se s rodiči z Kladenska do hájovny Na Hlině. Otec byl lesní technik a pracoval u Lesní správy Jince. Maminka celý život prodávala v okolních prodejnách. Bydleli jsme uprostřed lesů, které poskytovaly klid a pohodu. Lesní samota má své kouzlo. Poznala jsem život hajných i dřevorubců, jejich práce byla opravdu velká dřina, zvláště v zimě. Kousek od hájovny stojí hrad Valdek, kam jsme často chodili. To ještě nebyl cílem turistů, bývala to skutečně tajemná a opuštěná zřícenina. Takových krásných koutů je v okolí Valdeka a v celých Brdech nespočet.

● Pro městys rovněž vydáváte *Jinecký zpravodaj*, který existuje od první poloviny 80. let minulého století. Jak často vychází, jak dlouho se podílíte na jeho tvorbě a na co při tom kladete největší důraz?

Jinecký zpravodaj oslaví příští rok 40 let od svého založení. Vychází jednou měsíčně a poskytuje informace o úřadu, zprávy o činnosti společenských a zájmových organizací, zprávy z jinecké MŠ i ZŠ, pravidelnou rubriku má Pionýrská skupina

Koronavirus zastavil veškeré kulturní a společenské akce, jejichž pořádání či spolupráce na nich je také součástí mé práce. Loni se tedy neuskutečnil např. tradiční Obecní ples, každoroční Jinecké slavnosti, ani např. akce, kterou pořádáme společně s Pionýrem na podporu osob s poruchami autistického spektra pod názvem *Modré odpoledne*. Také mne mrzí, že se nemohl uskutečnit adventní koncert, na kterém vystupuje pěvecký kroužek složený z handicapovaných klientů Domova Laguna Psáry, s nímž spolupracujeme více než 20 let.

široký. Zastupitel městysy Jince je redaktorem několika periodik, úspěšným a vyhledávaným fotografem, dlouholetým vedoucím šachového kroužku Pionýrské skupiny Jince, předsedou Šachového oddílu TJ Jince a tak dále.

Pana Hály i pana Maršálka si nesmírně vážím, protože je stále co se od nich učit. Takové zkušenosti jsou k nezaplacení a spolupráce s nimi je na jedničku s hvězdičkou.

● Jak vidíte podíl spoluobčanů a mládeže na dění v naší obci?

Mrzí nás, že se občané a mládež málo zapojují do společenského dění.

Pana Hály i pana Maršálka si nesmírně vážím, je stále co se od nich učit. Takové zkušenosti jsou k nezaplacení a spolupráce s nimi je na jedničku s hvězdičkou.

Společenské centrum, kde se scházejí například mladí šachisté pod vedením pana Miroslava Maršálka, též osiřelo. Nezvoní tu dětský smích mrňousků z Jinečáčku, nemohou se scházet senioři, učitelé duchodci ani klub vojenských důchodců. Snad se vše v tomto roce vrátí do starých kolejí a budeme se moci znovu scházet na kulturních akcích.

● V Jincích v roce 2006 postavili samostatnou kandidátku komunisté a od té doby se velkou měrou podílí na řízení obce. Jak se Jincům pod vedením komunistického starosty vede?

Pan starosta Josef Hála je u obyvatel regionu oblíben a mezi všechny starosty Jince se zapíše velkým písmem. Pod jeho vedením obec vzkvétá, buduje se a rekonstruuje, stejně jako tomu bylo za starosty Dominika Ešky na přelomu 19. a 20. století či Jiřího Bureše koncem minulého století.

Díky neutuchajícímu elánu pana Hály a jeho zápalu pro věc vstává ze sutin historická pec Barbora, která se za několik let stane multifunkčním areálem. Pan starosta však není jen úředníkem v kanceláři, často je vidět »v terénu«, zajímá se o průběh investičních akcí, kterých je opravdu hodně – aktuálně probíhá výstavba bytů v bývalých lázních, rozsáhlá rekonstrukce úpravny vody ve Velci a rozšíření vodovodu a kanalizace do Rejkovic a do Běřína, rekonstrukce Sokolské zahrady...

Jeho snahou je, aby se obec Jince zviditelnila, aby se do ní vrátil turistický ruch a měla návštěvníkům co nabídnout. Nápadem pana starosty Hály bylo vybudování naučné stezky *Z Jince na Olymp Brd* v roce 2013, aktivně se podílí na činnosti nově vzniklého Geoparku Barrandien. Nikdo netuší, kde bere to množství energie k realizaci svých nápadů a cílů.

Druhým takovým »mužem na svém místě« je radní pan Miroslav Maršálek, též člen KSČM. Okruh jeho zájmů a aktivit je neskutečně

Společenské a zájmové organizace se již dlouho potýkají s nedostatkem mladších členů, lidé zkrátka nemají o práci, která se vykonává ve volném čase a zadarmo, zájem. Ve vedení organizací jsou většinou občané starší či důchodového věku, mladí se nehlásí.

Na druhou stranu je stále více kritiků toho, co udělají jiní. Například zorganizovat velkou akci – třeba Jinecké slavnosti – dá spoustu práce a zabere to téměř celý rok. Nejenže lidé na tuto akci ani nepřijdou, ale navíc ji pěkně zkritizují.

Naštěstí těch, kteří si práce druhých váží, je většina. A když se z ohlasů dozvíte, že se akce líbila, je to největší poděkování.

● Jaké jsou vaše další aktivity, koníčky a zájmy?

Koníčky a zájmy by bylo hodně, ale času málo. V první řadě bych chtěla nahradit rodinný čas, který jsem strávila psaním knížek. Zas využít víkendy k procházkám a výletům s vnoučaty, dokud o společnost babičky ještě stojí. Ráda bych se ponořila do rodokmenu naší rodiny. A něco nového se naučila. Bavi mě fotografování, film, hudba... Takové ty všeobecné zájmy. Však ono se zas najde něco, co mě chytne.

● Co by se podle vás mělo změnit v nejbližší době k lepšímu?

V tuto chvíli bych si přála jen to, abychom porazili ten zatracený virus, abychom se mohli znovu nadechnout a plnohodnotně žít. Ale to záleží na každém z nás, na dodržování doporučených opatření. Vždyť nosit roušku a dbát hygienických zásad není snad tak velký problém pro nikoho z nás. To je ten první krok k uzdravení.

● Co byste popřála čtenářům Haló novin do právě začínajícího roku 2021?

Čtenářům Haló novin přeji lepší rok než ten minulý. Přeji spoustu osobních i pracovních úspěchů, klidu a rodinné pohody, přeji všem negativní testy a pozitivní zprávy, přeji všem především ZDRAVÍ. (MiM)

Čtenářům Haló novin přeji lepší rok než ten minulý. Přeji spoustu klidu a rodinné pohody, přeji všem negativní testy a pozitivní zprávy, přeji všem především ZDRAVÍ.

jsem začala tyto materiály vkládat. Skupina se setkala s velkým ohlasem a zanedlouho přišel od členů nápad, že by bylo hezké vydat knihu o starých Jincích. V této skupině jsem se seznámila s Pavlem Jíchou, který byl »naladěný na stejnou notu«. A tak jsme si řekli, že to zkusíme. Pavel po svém tatínkovi zdědil velkou sbírku historických pohlednic a dokumentů, takže obrazového materiálu bylo dost. Ale to jsme netušili, co takové vydání knihy obnáší...

Od třídění stovek fotografií a textů, přes nekonečné pročítání starých kronik, zpravodajů, knih o jineckém regionu a tak dále a tak dále. Najednou se sešlo tolik věcí, že jsem musela vymyslet, jak vlastně má taková

telefonické dohodě knížky pošleme zájemcům poštou.

● Počítáte v nejbližší době s dalšími podobnými publikacemi?

Myslím, že už ne. Třikrát a dost. Ani ve snu jsem si nedovedla představit, co takové vydání knih obnáší. Než se vše »poskládá«, než se staré fotky »vyčistí« a vyretušují, aby byly vhodné k otištění, než se ověří důležité informace, seženou povolení k publikování např. starých map, to vše zabere spoustu času. Náročné byly finální úpravy textů, dohledávání gramatických chyb, které – když text pročítáte xkrát a znáte ho nazpaměť – už zkrátka nevnímáte a nevidíte. S tím mi moc pomohla bývalá paní učitelka jinecké školy. Koneč-

Irena Ungrová přebírá Cenu Přístav od České rady dětí a mládeže za podporu organizací pracujících s dětmi.

FOTO - MIROSLAV MARŠÁLEK (2)

knihy vypadat, aby byla přehledná a čtivá.

Rozdělila jsem tedy *Jinecko pro pamětníky* do kapitol. Úvodní kapitola pojednávala o historii Jince, další přiblížily život v Jincích – kostel sv. Mikuláše, železářství a dřevouhelnou huť Barbora, jineckého rodáka, slavného houslistu Josefa Slavíka, zdravotnictví, zemědělství, mlýny, kasárna, školství, obchody a řemesla, hotely a hostince, DTJ a Sokol, nádraží, ale i historii pomníku padlým na jineckém náměstí, a také vrch Plešivec – Olymp Brd.

Knihu se nakonec po více než třech letech usilovné práce podařilo vlast-

nou přípravu dat k tisku mi vyhotovila grafička, to by v mých silách už nebylo. Bohužel, nenašli jsme nikoho, kdo by se vydání knih ujal, tak jsme to museli do konce dotáhnout sami. Za to, že knihy vyšly, musíme poděkovat sponzorům – bez nich by se to nepodařilo. Nejvíce nás podpořil Městys Jince, firma Invesales, spol. s r. o., a Město Příbram. Úplný výčet sponzorů je uveden v knihách. Všem velice děkujeme.

● To, že se věnujete Brdům, není náhoda. Proč jste si zvolila právě toto téma?

Protože jsem v Brdech vyrostla.

Jince a šachový kroužek, TJ Sokol a další. Přispívají i vesnice Čenkov a Ohrazenice.

Já osobně píšu zpravodaj od roku 1999, kdy jsem nastoupila do bývalého kulturního střediska. Jak tak počítám, vytvořila jsem za tu dobu 230 čísel zpravodajů. Největší důraz kladu na objektivitu, na pestrost a vyváženost každého čísla. V této době je však pestrost v souvislosti s koronavirem omezena, protože akce se nekonají, není na co občany »nalákat«.

● Jak se ve vaší práci projevují omezení v souvislosti s koronavirem?